Петър Баков

ПРИТЧИ НА ИЗКОННОСТТА

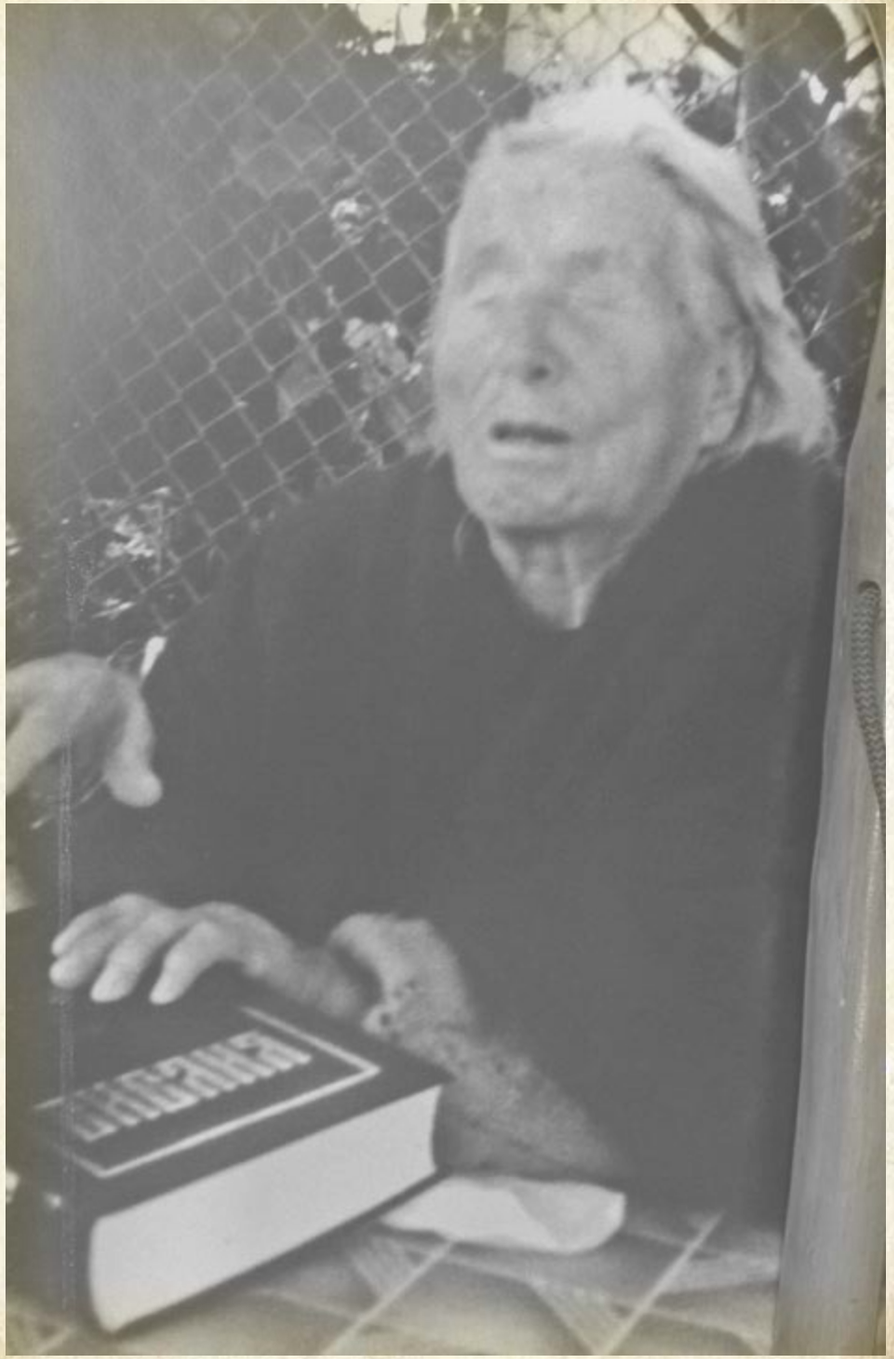
Петър Баков

ПРИТЧИ НА ИЗКОННОСТТА

Ваа рабо́та
со па́ри не́ се купува,
Ду́ша си трébува.
Шо за Петър Баков.
Он си є еин най-обикновен
гений от бъдещето.
Сите да пиеме от
чашата на неговата
Духовност. Сите.

Ванга
1959 г.

За да твориш за другите се изисква талант, много труд и чувство за мисия на тази Земя. За да напишеш каквото и да било за този, който е поел по този изнурителен път е дваж по-невъзможно и звучи почти винаги клиширано и недостойно. Има и още по-голямо предизвикателство от това, а то е как да опишеш творчеството на живия класик, какъвто е и авторът на тази стихосбирка. И ако някой се съмнява в този факт, нека да види неговата предреченост от самата баба Ванга още в десетилетията назад.

Всичко, до което се докосва авторът в своя творчески полет е сякаш изваден от онези съкровищници на мъдрости, които са сътворили великите философи на човешката раса в древността. Излишно е да се правят сравнения, но е факт, че поетът може да общува на Вселенско ниво с Омир и Вергилий, живяли на тази Земя и дали извечно необходимото за нашето оцеляване, а именно Духовното ни спасение преди, сега и завинаги.

Неговите произведения ни вълнуват не от вчера, но израстването на таланта му е просто чудовищно в тази последна засега стихосбирка. Сякаш предначертанието на нашето съществуване в Необята добива своя завършен, криптиран вид, чрез използването на съвсем ограничен набор от думи и понятия, като ***пръст, прах, любов, грях, суета, смърт, Душа*** и немного още на брой изконни със своята събитийност явления. Защото, както той доказва, че няма минало, настояще и бъдеще, а всичко е сега, с миналото, което се вър-

ща в бъдещето, така ни поднася и факта, че Всеобхвата е плътен с неговите много, много светове по всички краища на Вселената. Едва ли е тайна факта на авторовата значимост в редица научни кръгове, подплатена с много дискусии, с форуми по цял свят за произхода на такива категории, като „Ума“ например. Как възниква, откъде се формира, кой го управлява, какво се случва с него след ***смъртта***? Хилядолетия наред се занимаваме с ***Душата***, като нематериално, но и материално обожествено понятие. Тук авторът ни е поднесъл най-големите тайни на материалното ни съществуване, наречено живот, като по този начин се отварят и дишат спокойно всички наши възприятия, без страховете на тъмното,страшното извечно предизвикателство, наречено ***смърт.*** И ако всемирният Създател ни напътства непрестанно, и под различни форми, то авторът е със сигурност едно негово много силно оръжие за внушение на уважение към всичко, създадено от Силата. При наличие на майката Земя, този животворящ организъм чрез неговата ***пръст***, ние упражняваме нашето изконно право, забележете право, а не задължение да пребъдем в Небитието на сцената на живота и да извлечем максималната облага по пътя на нашето Духовно израстване. Уви, заблудени от изкусителствата на бездушната ***прах***, ние работим понякога дори усилено за нейното възвеличаване и с това нарушаваме баланса между доброто и злото. Защото понятието ***суета*** ни съпровожда през целия ни живот като една пета колона в нас, предоставяйки ни услужливо завистта, омразата, горделивостта, ревността, омерзението да се видиш в такива одежди и да се заграждаш вътре в себе си от самия себе си, а по този начин да се отделяш и от Създателя, който страда много повече от теб за провала на твоята реализация. Поругавайки безкрайното негово сътворение, ние се превръщаме в бездушници, насилвайки живота си, този всемирен Дар Божи.

Във всеки случай неговите стихове нямат нагласата на нравоучение, а само обгръщайки ни гальовно-гръмогласно, носят онова блажено успокоение в усещането за извечност и непреходност. Те просто ни връщат към основната ни връзка със Силата, защото чрез тях се виждат много по-ярко изкушенията на ***суетата***, като инструментариум на бездушната ***прах***, онази следваща навсякъде ***смъртта*** с ревност, че ни спасява от нейната бездушност. В крайна сметка със ***смъртта*** добиваме безпределната свобода на Всеобхвата, докато за ***прахта*** тази „Вселена“ е само два на два. Иначе тук на Земята сме създадени за ***любов*** във всичките ѝ форми и това е чувство, което авторът не се свени да афишира, свежо като утринта, знойно като лятото и страдално, като нощното будуване на лишените от този божествен еликсир. Смело си признава още и собствената си греховност, която за него и всички нас е просто солта на живота. С една дума, нищо човешко не е чуждо на скъпия ни автор, но с това той става още по-преводим в неговите послания.

В заключение и от все сърце искаме да благодарим на Създателя за това, че ни докосва до този свой Дар, до това мироздание, затворено в едно единствено негово творение и същевременно разпростиращо се във всички живи форми на красотата. Единението ни с Него ще бъде многократно улеснено и ускорено при и след запознаването ни с тази брилянтна, преминаваща през времето творба на поета.

На добър час !

От благодарния читател

ПОСЛАНИЕ

Ти знаеш ли
колко преди мене
са казани
всичките неща.
Аз само ги будя,
да будят съвестта.
Не съм автора
на извечността.
Макар и вода
и аз съм прахта.

На силата

Отвъд Дълбината –
насред Необята,
уъфти Всеобхвата.
Всетичинка свята,
тъй пърха Душата.

Не спирам да кръстя:
– Прости ми съдба,
неразумността
на младостта –
жестокост старостта.
Но, нема прошка
нивга за глупостта.
Страдалник мъдростта.

Аз съм наивността,
живяла с мисълта
за братство, равенство
и свобода.
Вервах, че властта
е справедливостта.
Каква, каква лъжа –
срам ме е да умра.

Ура. Открихме
изначалността.
Всичката звездина
е взрива на прахта.
Всемъглявина –
взрив и Създателя.
Щом найдем му ума,
ще взривим пак света.
Фойерверки лъха –
гавра глупостта.

За да идеш в рая,
минаваш през ада.
Нищо в безкрая,
даром не пада.
И райската змия,
заради греха,
от ада допълзя.
Огин любовта.

Всека вечер
лягам и умирам –
малка смърт е съня.
Сънища сънувам
и не подозирам,
че тренирам смъртта,
как да отлетя
внезапно над прахта,
за да се преродя.
Ден и нощ вечността.

Живех без слава
и лаврови венци.
Вулкани-лава,
бех и вси светци.
Пресъхнеш ли сълзи,
пали свещта ми –
белким те спаси
от всичко, що пари.

В млади години
чеках любовта–
дочакал старини,
чекам си смъртта.
Дано се преродя,
во звездопад манна́
и влюбена лъга,
да съм шурче-роса.
Що друго вечността.

Да си звездоброец
на звездината,
не значи да броиш
сал ярките звезди.
За да си мечтател
на великите мечти,
просто се съдни.
Що Сънце без лъчи.

Има нещо
много по-силни
и от парите.
Дори вечността,
немей пред духа
на духовността.
Безсребърник-Душа,
Силата-ума,
Разум – съвестта.

Чаврък планина.
изчоплих от върха
вкаменен рапан.
Заля ме ураган
на промисълта,
че в оня океан
на пред пред Вечността,
аз съм бил това.
Ех, вода вода,
ще съм ли в идността
черупка на смъртта,
в нечия ръка.
Мечта ли съм сега,
или брег – сълза
на безкрайността...

Гоби на парите
во пранги на калта,
каторга ни прахта.
Ламтеж на завистта
да глътне вечността,
сме скелети в пръстта.
Да ще и Крез лъха –
безсребърник смъртта.
Гроба два на два.

Че се срамувай
от щедростта си
и не робувай
на чужди завистИ.
Пази смъртта си,
тя знай, кой си ти.
И с всичките сълзи,
гроб кой умилости.
Душата щедрости.

Аз съм бил млад.
И вече съм бил.
Недраг и немил –
и аз съм грешил.
На кой не съм опростил.

Живота свърши –
обич си уфти
Любов се спепели –
мерака си гори.
Боже, какви очи...

ИЗВЪНЗЕМИЕ

Знам, не сме сами на този свят –
не е сама пръстта-Земя.
Един ли уфти само цвят,
сред уфнал космос от цветя.
Нима, една сал грей звезда,
сред звезден хаос во нощта.
Вселената е звездина –
безкраен разум-Богота́.
Животът, гений-простота,
с безброй е форми и лица.
И всичко туй е светлина,
и музика, и красота.
Безкрай е нашата Душа –
прераждане е вечността.
Неземна обич-топлота,
създава ни за любовта.
Не сме сами ний на света –
ни майка-татко, обичта.

Не да си умра
с отворени очи,
да видя как лети
безтегловността ми́.
Как всичките мечти,
сред уъфнали сълзи,
реят Душа-съдби.
Водете ме звезди.

Самотни старци
пеят в самотата,
викат си смъртта.
Плаче им съдбата,
моли песента,
да върне децата
по живо у дома.
Молитвена сълза,
вей жертвеник-Душа.

ъ̀кръснала любов
дълбоко в старостта,
нехай уфтежа
на младост в младостта.
Въ̀кръсне ли греха,
побърква се кръвта.
Що друго обичта,
освен ръка в ръка.

е можеш ли
да сториш добро,
не прави и зло.
Всеко едно ниво
на отвъдността,
презира мерзостта
и всичко, що мъстта.
За да си смъртта,
не бъди прахта.
Горко без Душа.

Аз съм съвестта ти.
Не ме куди
за никакви пари.
И всемогъщ дори –
Душата не си ти.
Бъди, за да си.

Тарите
нямат господар –
мечтите са без цар.
Лодкар на вечността,
безсребърник прахта –
не пуска суета.
Лодка всяка Душа.

Дори и смъртен,
бъди безсмъртен
со своите дела.
Не допускай прахта,
да ти вечността.
Живота и смъртта,
не значат тлента.
Душа духовността.

Гази човечността
и за след вечността.
Дори безкрайността,
е ништо без Душа.
Що друго и смъртта,
освен Незнайността
на туй, що след прахта.
Върха вселълбина...

Какво и да света –
плазма съществата.
И живата Земя –
магма вечността.
Над всички небеса,
вряща Душа.
И след безкрайността –
свръхтотал ума.

Кога остареем,
спомни си за мене.
Дано ми попеем
пред гроб на колене.
Сега в младостта,
си пролет в пролетта.
Но, едно е роса –
съвсем друго сълза.
Тъга – мъдростта.

дни правят торти,
други коват порти.
Трети, що мене –
аз пиша стихове.
Є, ум не поумне.

ДИВОТИЯ

Дивак съм – диво те обичам –
дивотия – бес дивее.
Стан-фустан в мечти събличам –
голотата руменее.
Лудея в обичта си луда –
лелея устни сок-къпина.
Линея в блудна превъзбуда –
линееш чезна – чезнеш гина.
Не погубвай ме, любима.

Толко съм първичен
и не се промених.
Корен непривичен,
во вейки разцъфтех
и в зрелий плод узрех.
Диво семе сех –
в дивурки избуех.
Дерета раздивех.

Аз не съм професор.
Не съм и поет.
Но, Душа-стоувет,
съм некак песента
и всичко, що стиха.
Свещена простота
и пръст, и вода –
Без титла вечността.

Иви галактики,
не са две очи
дошли на гроба ми́.
Дори и в старостта,
все тъй е мома,
таз влюбена луна.
Обичах те, сълза.

Грости ми майко,
не станах "хайку",
но и така – стиха
ми и песента.
Безсмъртие-сълза,
останах си пръстта.
Помня, че съм смъртта.

без да говори,
тишината
си съществува.
И без да спори,
дълбината
всекак мъдрува.
Не се купува
туй, що всичко струва.

ТИ

Ти, с твоето голямо **ТИ**.
Аз, с твоето малко тя/той.
Не надникна никога
зад лика мой
и не видя душата ми измъчена,
и не бра от цветята ми,
а продължи напред
гордо изпъчен/а,
към безкрая на твоето **ТИ**.

Чє си мисли,
чє центъра си ти.
Друг върти и теб,
и търкалєка ти.
Над вси мєчти,
нє всичко кръжи.
Безкрая – вълни.

Коя ли майка
нє є икона
за дєцата си.
Що би бил амвона
без майкини очи.
Єх, бащи, бащи,
макар и нє свєтци,
в душата стє ни.
Рода – корени...

Издъхне ли дъха,
свършва ти света –
гроб – негроб, прах, прахта.
Растат си деца –
милва кръст сълза,
надява се свещта
да възкръсне пръстта.
Кандило не пропя...

Искам да подаря
на внучето си
всичките небеса
на галактичността.
Да бъде песента,
още съвестта.
Да знай Незнайността.

СЪДБА

Всеки велик творец
умира непризнат,
в изгнание от глад.
Посмъртно, мъдростта
надвива завистта,
но посредствеността,
едва след вечността.
Творец – Незнайността.

Печата на Душата
е лицето ти.
Пътя на съдбата
са твойте мечти.
Откритите очи
са приживе светци.
Не всички сълзи
са с чисти помисли.

Този живот свърши –
започвам другия.
Смъртта разреши,
да се преродя
и без да умра.
За мен е чест, честта,
да съм приживе
Душа на съвестта.

Дано ли смъртта,
сдавам на прахта
всичко, от все Душа.
Изхлузил ъха,
зарил и скелета,
съм плазма – свобода
на галактичността.
Уют отвъдността.

Колко по-старея,
по-искам да съм жив.
Иде ми да пея
безкрайно щастлив,
че в мен е песента
и некак е стиха
на мойта Душа.
Дано се преродя,
во словото
на изконността.

ПРОКЛАТИЕ

Който и да си,
жената щом реши,
ще те опропасти.
Змията не вини
за женските очи.
Съблазънта не спи.

Душата ме боли
от непочтенности
и спукани мечти.
Свещ и да сълзи –
гроба не кърви.
Дъгата си жужи.

Аз съм вече старец
и все по – старея.
Спрях да се гордея
отдавна с младостта
и съм тъй щастлив
близо до пръстта.
Корен – небеса,
обичам да уфтя...

Ми бех, що бех –
просто остарех
и не е нужно
да ставам за смех.
И умен да не бех,
все нещо си успех.
Дано не оглупех,
но и тва не е грех.

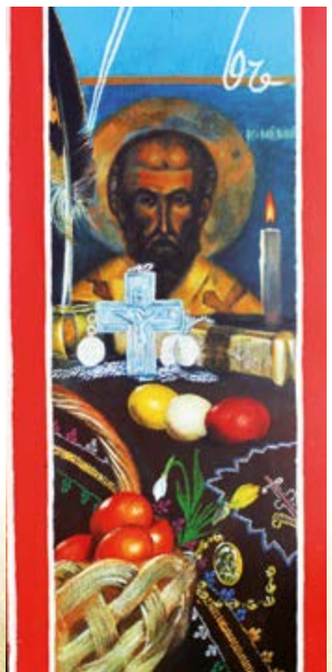

ака и не разбрах
какво е любовта.
Ловувах во греха
и пех на песента –
не се слових с крила,
не отимах и рога.
Издънка на кръвта –
блудница прахта.

Ех, да бех първий грех
любил любовта,
бих надвил и прахта
на райската змия.
Стига ми и това,
да съм песента
на безкрайността,
надвила завистта.
Помня, че съм смъртта.

ОТКРИТИЕ

Първата ми любов
отдавна остаре.
Влюбен послеслов
от обич повеле.
Мерак не преуфте –
Душа се не спре.
Всичко спомен е.

То не бе младост,
то не бе лудост.
Жни, що жни греха –
оврше любовта.
Думна старостта –
времето грохна́
и всичко се сбръчка́
Бе, що бе, смъртта.

Душата иска –
сърцето не може.
Прости ми Боже,
напира песента –
безсилен е гласа.
Всевечна младост
не е и любовта.
Просто, смъртен дъха.

Боже, как обичам
да ромоли́ дъжда,
отмивайки прахта
на всека суета.
Бълбукаща роса,
звездопой – дъга.
Умирам да цъфтя.
И корен на смъртта,
да кърми ме пръстта.
И аз съм Душа...

Страх ме е от смъртта.
Не, че ще умра,
а заради прахта
на безбрежността.
Ех, да бях брега
на безкрайността,
бих доплувал
до нереалността.
Помня, че съм Душа.

РАДОСТ

За кой ли път
съм на таз земя,
спрех да ги броя.
Феникс от пепелта,
все тъй съм си Душа,
прераждаща дъха
да бъде грех в греха.
Не спрех да цъфтя.

СУЕТА

Танцуват едрите банкноти
връз гроб, а в гроба сиромах.
Монета дребна се кикоти,
изпаднала измежду тях.
Решил е всичките въпроси
гробарят в сетния ни час,
че в гроба нищо се не носи,
ни слава, ни пари, ни власт.

Самотник самува
сам во самота –
ни вижда ни чува,
пустинник, пустошта.
Пустеј безлюдноста –
вилней проклетноста.
Мъртвило вей сълъа –
Чемреј гробовноста.

свен очите,
всичко се сбръчка́
и просто овехте.
И без мечтите
старост остаре,
а каква младост бе.
Си времето ойде.

Дарба е
да си духовността
и след безкрайността,
а в нереалността
да виждаш лика
на всяка Душа,
отпреди смъртта.
Є факт, митичността
на всевъзможността.
Бъди Незнайността.

Не продавай
мечтите си –
Душата
не е пари.
Свободата,
който цени,
не вади
чужди очи.
Съвест не кърви.

тига си хленчил,
що не надживя.
Надви и ревността,
надви и любовта.
Приеми смъртта –
не си само прахта.
Макар и Душа,
все пак си съдба.
Бъди посмъртността.

ИЛЮЗИЯ

Илюзия е живота –
назаем взета светлина.
Камбанен звън – прощална нота,
под кръст смълчана тишина.
Илюзия – сълза в зеница
на радости и грехове.
Съдбовен низ–броеница
от смърт и живи богове.

Аз съм света
нематериален –
в мен е митичността.
Отвъдно реален
съм и любовта,
и всичко що греха.
Изхвърлил сгурта,
съм духовността.
Що по-Душа, а...

Надгробна тишина –
гука песента.
Щурче свири с крилца –
милва свещ – тъга.
Прегръща гроб пръстта –
вейка вей сълза.
Ойде си любовта
и всичко умря.

Благодарен съм
и на доброто,
и на злото –
все с нещо, някак
са ми помогнали.
Безразличието
не вреди, но боли.
Сило, дъх спаси
от кухите очи.
Сполай Ти...

Аз съм сълзата
на кръговрата
и падаща звезда,
просто съм пръстта
на всяка дъга.
Напук на прахта,
земна съм роса.
Знам, че съм дъжда
на живата вода.

Никога не исках
нищо от любовта.
Просто лелеех
да сме обичта.
Измами ме греха –
отмъкна песента.
Пустинник – самота –
съм приживе прахта.
Наивник аъха.

Видех си сърцето.
И Небитието
не знае защо,
макар и недуша,
робот на ума,
пулсира за аъха –
умира за смъртта.
Как чудо верността.

По-добре е гроб,
отколкото роб.
По-добре смъртта,
отколкото прахта.
Робиня на лъха –
Душата свобода.
Всеки отвъдността.

Каквото и време
да живееш,
пази съвестта.
На клада да изтлееш,
не предавай честта.
Без тези две права,
немаш и Душа.
Прам ти и прахта.

Ида надвия
всекак кръговрата,
отлитам с Душата
извън необята.
Обичам Земята
на магмата свята,
но и вдън недрата,
мразя суетата.
Поквара – съдбата.

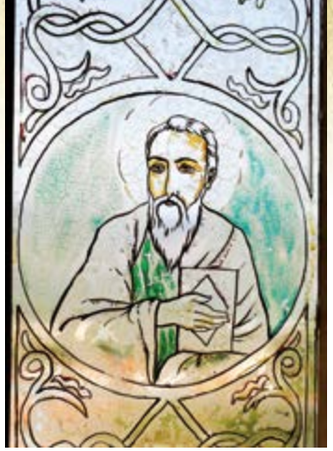

а да се докажат,
че след големият взрив
е възникнал света –
в научна среда,
възпроизведоха
научно взрива.
Нищо не оцеля –
стопи се и прахта.
И Господ не знай сега,
кога и как, пак
ще възкръсне ума.
Не бърза вечността.

Гросяка,
нема никакво
право на избор.
Извор – доброта –
всеки дар – троха.
Не всека сълза –
сълза на гордостта.
Ужас – наглостта.

Но по-лично
от това,
да си насамне
с греха на любовта.
Ада ври ти кръвта –
рай вей те лъга.
Що по-лично
от душа.

Не кради
ролята на Бога,
за да си само ти
мога и не мога.
Никога прахта
не ще да е пръстта.
Не се краде Душа.

Знаеш ли, че
старостта сълзи,
защото носи
и мъртвец в себе си.
Пусти младини,
грех ги спепели́.
Само две очи,
все тъй са звезди...

Стига вече с тва
има или нема Бог.
И без въдността,
Силата – Душа.
Галактики – сълза,
Създателя – ума.
Логоса – съдба.

Дробни холограми
на суетата –
играем си на хора,
кухи без Душата.
Що да кръговрата –
съвсем друго нещо
просто Необята.
Плътен Всеобхвата.

Внимавай какво виждаш –
пълен си докрай
с минали животи.
Змийски ад ем рай,
неслучайно прахта,
пълзи след смъртта.
Да видиш Цялото,
требува Душа.

Творя стиха
на песента.
Шуми гора –
вей тишина.
Безкрайна река
бълбука брега.
Гугука деня –
ръми звездина.
Пей – грей Богота́...

Той ни дава право
да мерим времето
в секунди-векове,
щом горди върхове
с епохи са ери.
Какви ли светове
човек ще намери,
отима ли криле
и предмитични хриле.
С какво ли се мери,
туй дето не мре.

Състояние
на святостта – Душа,
някак съм Вистá.
Виждам вечността
и всека дълбина
на безкрайността.
Съм незнайността
в Тотала на Мощта.
Каква свобода.

Богато тук е
била митичността,
немало е ни грам
чужди небеса.
Откак парите
купиха мечтите,
безочливи очите.
Пред бунт са душите –
треперят звездите...

БЕЗБОЖНОСТ

Живеем в чудото Господ –
безбожници-съдби.
Земя ем небосвод –
сме грешници-души.
В краката му пълзим –
за сичко го виним.
И се нещо делим –
я пръст, я прах, я дим.
Бездушници – висим –
кръстове – стърчим.
Бог непоклатим.

Цивилизации
е имало много
преди изконността
и ще да ги има,
и след безкрайността.
Едва в митичността
прокрадва се дъха.
Плагиат – прахта.

Детско другарче
на порти ми стои –
умиление искри.
Сбръчкани сълзи,
милват старини –
божем детски дни.
Искреност цъфти,
детски глъч жужи –
светулки сме души.
И ний сме били...

Ном Силата реши,
ще ти подари
и сакралността.
Отвъд безкрайността
на Незнайността
и урната страна,
власта разума
на безсмъртността.
Обичам те, Душа.

Мислиш ли, че не знам
какво е любовта.
Аз се връщам оттам,
за където ти
тръгваш едва сега.
Откооле уфтя –
и полет, и пеша,
не сретнах съвестта
на споделеността.
И дъгата – сълза.

Боже, как те мразя
неблагодарност.
Как искам да сгазя
таз урна вулгарност,
на всекаква цена.
Бих дал си смъртта,
да смачкам гадта
на бездушността.
Агнец ми Душа.

Да си добър човек,
не стига само
свише доброта –
трябва и Душа.
Дори човечността
не е над светостта –
без съвест, що духа.
Сполай ти, съдба...

илата що реши,
това и ще да си.
И не се пъчи
пред Незнайността,
че си открил света.
Тя знай, че си прахта,
отпреди "взрива"
на изначалността.
Кощунство наглостта.

най-беден бех,
и свръхбогат ламтех.
Любих коя ли не –
не се сдобих с криле,
не проимах и рога.
Не надвих смъртта –
не надживех прахта.
Съм гроба на греха.

РЕАЛНОСТ

Всичко е власт и пари.
Останалото –
мъже и жени
в кълбо от сплетни,
за власт и пари.
И войни́, и войни́,
за чужди земи.
Безбожие не спи.

Марионетки
на Незнайността,
просто сме игра
на Създателя.
Мир или война,
трошим си прахта –
се мислим за Душа.
Извън нас ума.

акви ли не неща
се крият под прахта.
И гроба на смъртта
лежи в Незнайността.
Прашец – мъглявина –
безкрайности света.
Дано го извървя...

акон на вечността,
отпреди да се родя
знам, че ще умра.
Мойто Де Ен Ка
изконно ми призна,
че съм и прахта.
Съм длъжен да умра,
за да се преродя.
Трябва да продължа...

орен на Логоса,
съм стоувет – Душа.
Център на мощта
ми семето в плода.
Дори Незнайността
не е над същността.
Без разум, що ума.

осредствеността
е много по-страшна
и от завистта.
Дори и вечността
не надви прахта.
Аман от суета.

книгата
на промисълта
да сътворя,
пак ще да ме плюй
некадърността.
Ми пука на прахта,
що мисли завистта.
Отдавна съм песента.
Кой ли не ме пя.

сички светци
са покойници.
Живите мъдреци
са мизерстващи
отшелници.
Пълно мизерници,
просещи мечти
сред падащи звезди.
Боже, пази.

исотата
на душата
е съдбовността
на галактичността.
Да ще и върха,
Тотала – дълбина.
Нема празнота.

авистника умира –
завистта живее.
Алчност не спира
посмъртно да зее.
Прахта и без криле,
къде ли не е.
Ех, о, житие,
гроба – небитие.

а ръба на глада –
греха на бедността,
съм някак песента
на духовността.
Съчувствие – Душа
на споделеността,
аз съм полета
на всяка свобода.
Съм тъй над пепелта.

всяка доброта –
радостна Душа.
Направи добро –
фърли́ го зад гърбо́,
все ке ти се найде.
Сънце и да зайде,
луната, луна –
зората, зора.
Изгрев пак изгря.

Птица – лястовица
пътя ми пресече.
Сънце се завтече,
Душа ми огре –
целото небе
в мене полете.
Свише, що ли не...

БЕЗКРАЙНОСТ

Живота е урок,
за скок в отвъдността.
Всеопит–Душа,
отскока – смъртта.
Небето – мечта.

ема минало,
нито бъдеще –
всичко е сега.
Напук на вечността
преживей прахта.
Опита – Душа.

любване,
разлюбване,
какво не любовта.
Закон на дъха,
просто, грех греха.
И с всички номера –
мумия прахта.
Живеца – Душа.

о като открия,
как, защо и кога –
пак съм пръст – вода,
а извора върха.
Над него корена
и всичко що Вистá.
Назаем и смъртта,
и безсмъртността.
Присъда прахта.

одата и пръстта –
някак сме сълза
на изконността.
Дъга или роса,
всеки е Душа
на безкрайността.
Миманс на вечността,
сме роля на прахта.

ИЗКУШЕНИЕ

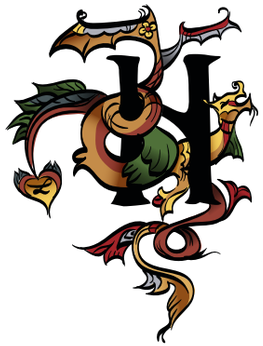
Каквото
и да облечеш,
най-хубава си гола.
И само да речеш
да се съблечеш –
твой е и престола,
и трона на мъжа.
Царица на греха,
ти си и властта.
Геената – жена.

Море. Лодки. Брег.
Божем райски вирéг.
Кръчмица жужи.
Музика ръми –
пърхат спомени,
а аз съм втренчен
в нейните очи.
Боже, какви гърди.

За младост пишех
на екс за любовта,
ей тъй, заради греха.
Сега пиша
вечи и за смъртта,
и некак съм Душа.
Как всичко нива –
ниво и пепелта.

икой
нищо не знае,
ни за любовта,
нито за смъртта.
Всуе се гадае,
що е тва Душа.
Дъх и да мечтае,
просто сме прахта.

Бягай
да не те стигне
майкина клетва –
нема спасение.
Бащата не кълне
керки и синове.
Тежко́ тоз, що прокълне.

ПРОЗРЕНИЕ

Дълбоко в старостта,
вторачен во смъртта,
прозрех светостта –
майка и бащa.
Простете ми деца,
пророк да идността,
над всичко род-стреха.
Пазете съвестта.

Всеки роден край
е рай несравним.
Во адове горим –
с детството летим.
Всеки – неповторим.

Преди
да се прероди,
Душата планира
волестите си,
за да се спаси.
Изстрадай си
страданията си
и прогледни, преди
да те залуши
прозрението ѝ.
Живей и се учи.

Душата ми
е безброй личности
живели преди мен,
за да съм прероден
все по-съвършен,
за светий Видовден.
Преди да се родя,
тя планира смъртта
и как да умра,
за да я спася
извън, извън кръга.
Дълг безкрайността.

ремето не пада
по-далеч от вечността.
И всички времена,
не са изконността.
Създателя преди,
преди Незнайността.
Първото – Душа,
първичното греха...

Всичко се е случвало
и вечно ще се случва,
нищо не приключва.
И да спре кръга,
въртележката
извън безкрайността.
Далеч, далеч върха –
бездънна пропастта.
Амфибия смъртта.

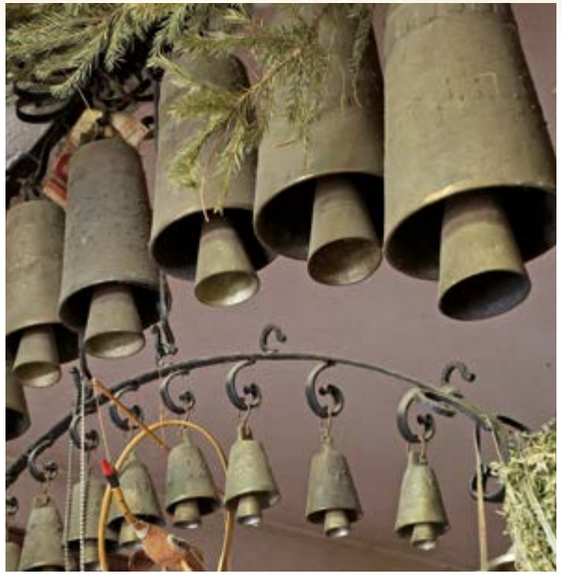
Може да имаш
един единствен
верен приятел –
врагове, колко щеш.
И щом разбереш,
че безразличността
е враг над врага –
си истинска Душа.
Бъди ѝ съвестта.

Жена

Боже, колко си красива –
и как вчисаш си косите.
Вила ли си вейко дива,
или идеш от звездите.
И как пърхат ти гърдите,
божем, гургулйци живи.
Небеса ли ти очите –
вакли, ручеи пенливи.
Каква нежност ти ръцете –
как овални ти бедрата.
Божем, пърхаща с крилете,
си живота и съдбата.
Какво чудо красотата –
съвършенство ем душата.
Всичко в тебе е жената –
любовта и свободата.
Дали не си светлината.

Тъй те сънувах.
И те милувах,
и те целувах
насред Божий грех,
а после пех.
Боже, как пех...

Зова ти за помощ
сърце ми плени.
Ти дадох душата
и всички мечти,
а ти ме уби.
Не ти ли тежи.
Не ти ли тежи...

Не се бега
от безкрайността.
Програмиран си
и за след смъртта.
Просто си душа.

индром на младостта,
синдром на зрелостта,
синдром на старостта
и живота мина́.
Безумна суета,
що не бе прахта.

то че сретнах
и без шампанско
спонтанно любовта.
Насаме с греха,
просто бех аъха.
Споделеността,
свише простота.

Минало
не позволява
да върнеш младостта.
Бъдещето
не променя
с нищо старостта.
Вечността сега.

Един дом сторих –
темел на църква.
В иконостас вградих
сънце – да не мръква,
за да грей Богота́.
В камбана – Душа
отлех и смъртта,
да пей свещ – сълза,
ведно с духовността.
Съм тъй над прахта.

Услужи
на богатия –
на бедния
всеки може.
Пази Боже
този, що не може.

Самотна църква
вкопана в скалата,
крепи светотата.
Монах самотен,
икони реди –
сълзи тишината.
Сама в самотата,
ся свети́ Душата.

лед толко самота,
умирам да умра.
Презирам мерзостта,
мразя неверността.
Грабвам си греха –
приставам на смъртта.
Мръсница любовта.

ложиш ли мундир –
се имаш за кумир.
С расо на висш клир –
си над безсмъртността.
С престилка на учéн,
си нещо като Бог –
заплюл митичността.
Но, прах и глупостта.

Исто доктора,
и още сто по сто,
не могат да спрат
изобщо смъртта.
Силата – Душа.
Изфръкне ли тя –
безсилна прахта.

Всичко е пари,
и власт, и жени.
И всичките войни́,
и мира дори,
пак за пари с пари.
Кой ги измисли́
и в гроб да се върти.

Сънмир ми се яви.
Сдобил се е с очи
в прераждания си
и сам си мълви:
– Зевсе, какви сълзи.
Нима от пред-ира дни,
войната не свърши –
и ся стопи.
Звездопад ръми...

Истината
и да я скриеш
в миналото –
идва с бъдещето.
Сърбаш тва, което
надробиш, отпреди
несбъднати мечти.
Гроб на кой прости.

Каква илюзия
е идеализма.
Изгубих младостта,
да гоня вятъра
на справедливостта.
Свещената борба,
оказа се война
за власт над властта.
Страшилище пастта.

ПРИЗВАНИЕ

Първа цигулка.
Втора цигулка.
Трета цигулка.
Нема място
за моята гъдулка.
Съм просто светулка.

Не разбрах, кога
се срутих в старостта.
Аз ли съм това.
Освен очите,
нищо не остана́.
Време ли умря –
ме тръгли прахта.
Не ща безсмъртността.

Самотата ме смля.
Уби любовта –
размаза греха.
Грешник да лъха –
жестокост прахта.
Убиец пустота.

Не спре да ме краде
посредствеността.
Какво ли не взе
и бездарността.
Но, никой не успе
да отвлече духа
на дарбата – Душа.

Човека е
алчност за власт
и паст на завистта.
Още е борба
на мъж и жена,
да може любовта
да прелъсти греха.
Другото – дъха.

Всеки се ражда
с късмета си.
Не се угажда
на две очи –
Третото не спи.
Дори да те спаси –
Неволята си ти.
Кой се надви.

Всеки се ражда
с късмета си.
Не се угажда
на две очи –
Третото не спи.
Дори да те спаси –
Неволята си ти.
Кой се надви.

Паралелните
ми животи,
с безброй съм лица.
Живота на смъртта,
не е еднозначността.
В различните нива,
съм всички същества.
Всеко и Разума.

Откровението
е над съвестта
на всека Душа.
Сътворението
е извън мощта
на безкрайността.
И над тоталността –
творец Вседържеца.
Ключ – Незнайността.

Нищо не надви
детството ни.
Душата щом реши,
до гроб те крепи.
Верността не спи.

Аз бех, каквото бех.
Върха надлетех –
времето не спрех.
Превъзех и вечността –
не надвих прахта.
И бойното ура
не победи смъртта.
Ваш ред е сега –
убийте завистта.

Лесно е
да следваш сърцето –
трудно е
да следваш ума.
Невероятно е
да бъдеш с Душа
и да си в греха.
Разпятие – лъха.

ветец на греха,
умирам за умна
и красива жена.
Но, слепа любовта,
мерак не видя –
сурна се в дъха.
Нега се разля –
късмет отлетя.

ано е подлец
по рождение,
съвсем друго мъдрец
за уважение.
Светеца – светец
и без решение.
Аза – мнение.

ано Душата
си спомни за мен,
след безчет безкрайни
дълбинни години,
когато ще да съм
и аз посветен,
во незнайни
сакрални судбини.
Дано сум блажен́
со Силата и в мен.

свен мъдростта,
друго не чета.
Никак не обичам
некадърността.
Мразя мерзостта.

бедни,
и богати,
живите неравни –
мъртвите безправни.
Що тук значи, славни.

секи носи тук
на земята
малко щастие:
Некой кат се ражда –
друг, като умира.
Смърт не подбира,
гроб не позира –
прах нема мира.
Душа не презира.

еднъж се живее.
И без да грее,
всека една Душа –
прераждания
на безкрайността.
Плацента – съдба,
пъпна връв смъртта.
Миналото – прахта.

ДИРЕКТИВА

И най-овластен,
и най-извисен,
и най-съвършен –
бъди най-, ама най-,
най-обикновен.
Има Видовден...

Безкрайностти –
Душата ми лети.
Дивни потайности –
сбъдват ме мечти.
Ах, тези две очи –
мерак ме спепели́
Ада си уфти.

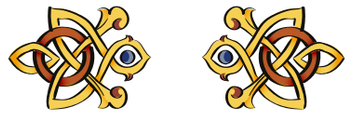
Бъди богат
с човещината си –
Душата не тежи.
И райските врати –
гроб, на кой прости.
Щом можеш, помогни.

Изтърпаха небето
изпод душата ми –
се ада вледени.
Невиждани звезди
подложиха криле,
свет дух да се спаси
от райски грехове.
Сполай Небитие,
съвестта не мре.

МЪДРОСТ

Извън безкрайността,
от другата страна
на незнайността,
дори и прах в прахта,
знам, че съм вода.
Отвъд отвъдността,
съм изначалността
на разума-душа
и всичко, що света.
Свод – тичинка-дъга,
ръмя, цъфтя-жужа,
съм ромона-манна́
на неизвестността...
Бълбукам звездина...

Има или не,
Извънземните
са просто сред нас.
Космичната вода,
не е само Земя.
И слънцето, роса
на чърната лъга.

Какво е живота,
освен радостта,
че просто си жив.
Би ли бил щастлив,
ако не е смъртта,
затрупан, прах в прахта.
Древните нещица
са солта на кръга...

Навреме се разделих
с думата доверие.
Някак, не споделих
неверността
на любовта.
Вервам единствено
и само на греха,
за споделеността.
Другото – номера...

Боже,
колко съм беден,
без пукната пара,
а съм тъй щастлив,
че имам Душа.
Какво не взе прахта –
не докосна смъртта.
Богат съм, свобода...

Не може да си смел,
ако немаш страх.
Умрел си живел,
не си ли бил и грях.
Без да си смъртта,
не си и душа.
Изживей дъха –
скелет ней прахта.
Ти си вечността.

Какво нещо е
човешкото Его.
Ламти всичко да е
само за него.
Ако не успее,
мрази и завижда.
Освен Аза в него,
друго не вижда.

Майка

На прошка майка ми каза:
– Родих те сама на полето.
Сънцето пъпа ти среза,
да ти е знойно сърцето.
Заветно те сложих в памука,
дето набрах уморено,
во пот уми те сполука,
да си ми бело-црвено.
Отнесох те после в гората,
да ми те види татко ти пръв.
Проводе го радост в душата,
запои те с родова кръв.
По чудо звезди избуяха,
на корен те залюляха,
припяха те с вечната вечност –
повиха човечна човечност.

Талента
е възможност
просто да летиш,
без да жужиш,
за да шумиш.

Животните са
по-умни от нас,
просто са в друг час.
Не ги засяга
изобщо ума ни.
В техните очи
сме тъжни сълзи.
Помагат ни.
Добрите – добри.

Съдбата
си е съдба,
Душата – Душа.
Част от същността
и живота,
и смъртта.
Тотала над ума.

Първо бех с кривак,
после с лък и стрела.
Аз съм онзи дивак
с барута и взрива.
Сега имам бомби,
с безчет пушкала,
но все тъй съм прахта.
Дали съм си с ума,
съсекъл мъдростта.
Уж Христос възкръсна́ –
феникс не е кръвта.

Искат ми интервю.
Дават минутка
за да обясня,
що е тва Душа.
Дами и господа,
лъха не е Душа,
а времето лъжа.
Може ли да умра,
да видите смъртта.

Обичам Космоса,
но съм верността
на майката Земя
и пленник на духа,
съм длъжен да умра.
Корен на греха –
не мога без смъртта.
Проклятие прахта.

ДЕЛБА

Разделям залъка с птиците,
ведно с отронена сълза,
а те прекланят си главиците
пред всека сронена троха.
Като в некакво знамение
танцуват с пърхащи крила,
полъхва чудно умиление –
гугукат техните гърла.
Подскачат, кацат на ръката,
делят скъпа́на доброта.
А сетне литват в небесата
да найдат живата вода.

лавеи, славеи
пеят в душата ми –
радват съдбата ѝ.
С разплакани очи,
милвам теѕ сълзи,
песни светци –
вседух да ся свети́,
во вси безкрайности.

ел ли е дима
в комина
на съвестта –
радост любовта,
щастие песента.
Зародиш на смъртта,
що друго дъха.

СТРАСТ

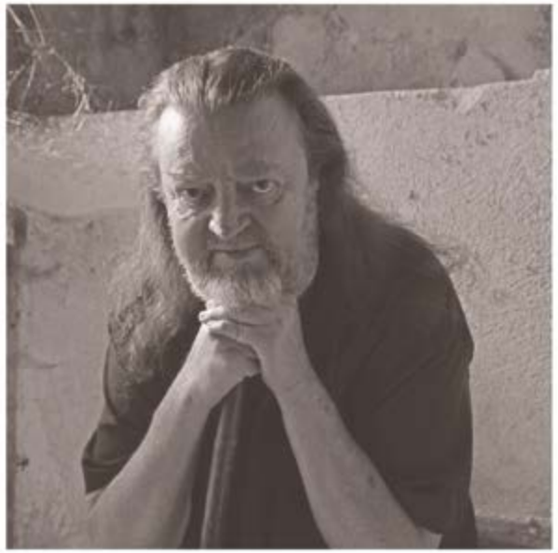
Вълшебен паяк да съм искам,
пленена да си ми оса
и яростна да те притискам,
во мрежа да те прелъстя.
Отровно жило да оголиш,
да те замгосам с обичта,
та да се виеш и да молиш,
да ти изпия любовта.
Вълшебен паяк да съм искам,
ти жилеща да си оса,
до капчица ке те изстискам,
ке си те пия в самота.

ъдето и да си,
каквото щеш бъди –
носталгията ти,
по роден край скърби.
Живот в живота ни –
Душата най-боли.
Мъка не кърви.

Самотата
не се лекува.
Просто, съдбата
не се търгува.
Вечна, Душата
най-вече самува.
Гроб – не тъгува.

Може да имаш
безброй приятели,
но като мене
немаш ни един.
Свéта прóмисъл,
съм неповторим.
Живеца яко дим.

ПРИЗНАНИЕ

Четник-редник, џик-войник,
с бойна слава на орел,
произведен в чин велик,
редник ке съм и умрел.
Слава кръста ке разпери,
ке никнат времена,
враг пред гроба ке трепери –
ке запеят знамена.

Македонио,
рано моя –
Душо свята,
ти ми мен Земята.
Пъпна връв – сълза,
ти ми кръв в кръвта.
Песен свобода –
знам, че си скала.
Пръстта не е прахта.

тане ли ти мъчно
някога за любовта,
просто си спомни,
че и ти бе греха.
Спомен младостта,
жалост старостта,
жалейка смъртта.
Все тъй прах, прахта.

маш ли пари,
света е прекрасен.
Немаш ли пари,
света е ужасен.
С палащи звезди,
кой се закичи́.
Скъсан цвет не плоди.

исувам вазата
на тоталноста,
со словото
на мойте слова.
Сред вейки – дълбина
е цвекето
на мойта Душа.
Вая со дъха –
Невероятноста.

ВОЗНЕСЕНИЕ

Ке се видим след смъртта –
своГом смъртници–тела.
Тлен дарявам на пръстта –
аз отлитам с песента.
Ех, че радост си Душа –
Боже, каква свобода.
Абсолют на любовта.

Ред богаташи
и разни лихвари,
за внуците наши
аз пиша буквари.
Ям и шамари.

Кой не се е питал,
би ли бил света,
ако не е ума.
И, ум ли е ума,
ако е без Душа.
Водата ли вода,
все пак не е прахта.
Пиле или змия –
яйце ли първичността.
Мълчи изконността –
лети незнайността.
Тотала се не спря.

а никой, за нищо
не завиждам.
Просто виждам,
кой има и
кой нема Душа.
Личи си прахта.

ило,
знам, че съм вода.
Нека съм роса
връз вейка – дъга
и влюбена луна
да ми любовта.
Сънце да ни грей,
Душа да копней.
Тъй ми се живей.

нам, че има нещa
по-хубави от рая
и всека мечта.
Там, в Незнайността,
където и ума
е равно на Душа,
ненужна е смъртта.
Без ада на тлента
и райската змия –
низвергната прахта.
Има свобода.

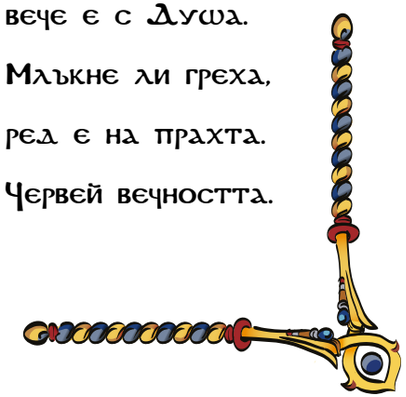
НАРОД

От гроба татe пророкува:
– Като кромид е народо, сине.
Колко го тапкаш, по глáви вързува.
Во зéмя тъгува – рани лекува.
– Като фасул е народо, сине.
Колци му бият, по них избуява –
диво се вие, во плод натежава.
Лúстe му пада – семе остава.
– Като вино е народо, сине.
Тежко втасáло, синджиро кине.
Глáва ти гóри – снáга ти стине –
никой връз него не може да мине.
– Като лук е народо, сине.
Пера му кинат – корен пуснува.
Дъжд го залива – в суша не гине,
скилидки сбира, по-лют станува.
Стоувет не гине, мили сине.

Покалугерчи ме
старост в старостта.
Монах на греха,
съм клир на мъдростта.
Олтар ми съвестта.

Звряка ли лъха,
вече е с Душа.
Мъкне ли греха,
ред е на прахта.
Червей вечността.

Там, където ще сме
след сто хиляди
дълбинни години –
там, вещ, са сега
тъй умни същества.
Незнаят война,
нехаят смъртта –
преражда мъдростта.
Далеч, далеч света...

Аз, не мога
да възкреся
никак мъртвите,
нито да спася
некак живите.
Просто – смъртни
и най-щастливите.

СВЯТ

Не сте вечни, разберете,
бивши и сегашни врагове.
На богове не се правете,
не си играйте на царе.
Светци не сте. Не сте икони
и не започва от вас света.
Човечни имате закони,
а само съдия – страха.
Не залагайте съдбата
на ези или тура.
Не си поделяйте дъгата
на радостната ни зора.
Не сте вечни, разберете,
бивши и сегашни митове́.
На ангели не се правете,
Вий дяволите без криле.

Че си вервай,
че можеш
да разделяш
и владееш,
и дори, дори
да го умееш.
Недей. Не пей,
щом не пееш.

Както си скроен,
така и умираш,
без да подозираш,
че и прах в прахта –
просто си пръстта.
Кройката – Душа
и терк на смъртта.

Небето
е изпълнено
с небесна гордост
за делата ми.
Останах верен
на мечтите си.
Прощавам ви, сълзи...

Не се радвай,
че съм болен аз.
Всеки ковен час,
просто си е в нас.
И никой не знае,
кой, как и кога
ще срещне смъртта.
Всички сме прахта.

Не ме интересува
материалността,
а духовността.
Отдавна пристанах
на песента.
Божей, каква сълза.

ВСЕМИР

Как и да летиш,
към гроба пълзиш.
Всетайната е
как да умреш,
без да спреш да растеш.
Най-лети се пеш.

Честваме
юбилеите,
с тихата надежда
и нас да ни честват.
Чудно, идеите
как се съвместват,
ведно со съвестта
и всезавистта.
Прахта и не умря.

ма

два вида люде:

Умни и глупави.

Почтени търговци

и нагли крадци.

Раждат се и светци,

и мъдри мъдреци,

и живи мъртъвци.

Пълно безбожници.

е си мисли,

че може би

и ти си духа

на Вселената,

а вервай в това.

Човек е душа

от незнайността.

Стоувет – разумността.

Сбич моя,
символ на любовта,
не ще те забравя
и след вечността.
Спомен верността –
паметен греха...

Философ – прах в прахта,
не спрех да се питам,
що е тва Душа.
Приживе, дъх в калта,
се мислех за духа.
Каква суета –
прах и любовта.
Дори и свъдната,
Душата – мечта.

келет на пръстта
и да ви кажа
какво е Душа,
пак ще съм прахта.
Извън вси божества –
Силата една.
Не е един света...

ъобразиш ли си,
че си гений –
Бог да те прости.
И падащи звезди,
сълзите – сълзи.
А как ми се лети.

а младини
всичко цъфти.
На старини
тръни – бодли.
Ах, тез две очи –
душата ме боли.
Всеки с кръста си –
гроб, що не зари.

е съм легенда,
нито пък кумир.
Не съм и любовта.
Но, обич – Душа,
съм тъй над прахта,
че съм свобода.
Свънах песента.

Аман от свобода –
преяде пак властта.
Тъпата тълпа,
така и не разбра,
че друг дърпа врътва
на вечната борба.
Аман от вой – ура.
Аман от самота.
Умрех за тишина.

ЛАМТЕЖ

Рано или късно, властта
замайва секоя глава.
Се заплита съвестта –
чест разплита си честта.
Какво нещо завистта –
всеподвластна алчността.
Къде правда-правдина –
къде норми-правила;
власт-вла́стница властта.
Прошка никому, пръстта –
равни всички пред смъртта.

Изпех си песента.
Що имаше мечта,
отдавна отлетя.
Надежда ми смъртта,
достойно да умра.
Не искам да тежа
на ничия съдба.
А беха времена...

Отдавна
ме напусна
суетата –
щастлив съм
си с Душата.
Неземна –
свободата.

сичко е Ин и Ян,
още: добро и зло –
двуличието
не се брои.
Око над вси очи –
Душа на кой прости.
Ген, разпнат стърчи –
род да ся спаси.

дин по един,
яко дим до един,
чезнем от света.
Пазете съвестта,
да пей отвъдността,
че тук е била.
Всеки е смъртта.

ората
бълват завист,
аз бруля ветрове.
Какви ли грехове
плаща съвестта,
та съм песента.
Не знам съдба.

БИЛЕ

Омайница играла
с омайниче игра.
Замаяна призна́ла,
че смаяна била.
Омайниче в играта
омайница люби́.
Цървено в красотата,
златисто я опи.
Омайно биле дало,
биле от сърце.
Сърцето полудяло,
омайница замре.
Омайниче в отплата,
магьосница влуди
и слисана в цветята,
отново я люби́.

Не се подигравай
нивга со старостта
и не прекалявай
никак со греха.
Не пилей си прахта –
далеч отвъдността.
Послушай мъдростта,
рая – ад на любовта.

Ищо не се губи,
дори и в любовта.
Сили нежно-груби –
перпетуум мо́биле,
единствено греха.
И неведа –
тече си вечността.

Ѕугутка, врабче
и божествен славеј
гукат со верноста.
Кадынче веј крилја –
пеј на песента.
Верните срца
са тук и в зимата.
Те са љубовта.

Бела е земята –
снежинки летят.
Пее круговрата –
кокичета цуфтят.
Лумнал ѕвездопад,
не вруша се назад.
И рая, нечий ад.

, мило ми е,
щом видя жена,
да пърха с крилца
на любовта.
Съм горд с нежността,
да съм ѝ греха.
Светулка – сълза
и аз съм дъха...

ледай света
с очите си,
а не с мечтите ти.
Не се дуй, че си,
а просто бъди.
Света си лети...

лавей каúна
връз перваúза
на Душата ми.
Отпи две сълзи –
нежност съживи
и запя песента
на изконността.
Лети свобода...

ПРОКОБА

Сън явува гроб-пазар,
пазар – кости пазаря́т,
кокал мерят на кантар,
черепи на куп реда́т.
Уж е гроб, а пък е маса,
с куп мезета и ракия.
Череп-чаша, герб на каса,
в очни дупки – лакомия.
И Темида сред тълпата,
връзка свали́ на сергия,
в гроба падна и́ везната,
кантар грабна гроб-магия.
Сън явува-ужасия,
вина в пазар потъна́.
Гроб разкрия – олелия,
кокал пуст не остана́.

Трябне ли те греха –
даха губи ума.
Да ще и змия –
жената, жена.
Тъп флуид мъжа.

Още
нема идеали.
Всичките медали
и автентичността
на вечната борба –
дрънкулки на властта.
Убиха светостта –
изпиха съвестта.
Мъртва е прахта.

Ах, любов, любов,
свещен мой послеслов.
Предсмъртно ли греха
възкръсва за смъртта,
та буниш ми прахта
с извечната жена.
За гавра ли калта,
разжарва старостта,
или отвъдността
прощава се с кръвта.
Оох, Душа, Душа,
сполай ти за дъха.

Стивам си
тъй несъвършен.
Да си обикновен
е дълг тъй съкровен.
Бъди откровен
и заради мен.
Има Видовден.

а си гений
днес е тъй лесно.
Трудното е, как
да си умен глупак –
най тачен простак.
Нали, все пак,
в случай, че пак...

явола пукна́.
Науката призна,
идентична Земя.
Отколе твърдя,
че има същества
по-умни от ума.
Извън безкрайността,
са от незнайността.
И космична вода,
нихна сме Душа.

Не си ли пил
ти пре́пек ракия
и вино-пекмезлия,
с мезе-печена
агнешка главичка
и кукуреч-чревца;
не си ли любил
сетне огнена ламя
насред пролетта-
не знаеш нищо
ти за любовта
на роден край-земя.
Що друго песента.

Възможно, или не
и времето да спре,
пак ще да се мре.
Да ще и царе -
не сме богове.

ило, не вземай
ми мечтите
преди очите.
И падаща звезда,
знам, че съм роса.
Макар и дъга,
мечтая да летя.

тара
като времето,
Душата винаги
може да замени
формите, с които
е била в живота,
през животите ѝ.
Смъртта не се мени.
Жива пръст – пóмени
и сенката ни.

твъд безкрайността,
над всекаква мечта –
светове света.
Бела им кръвта.
Прозрачна и калта.
Без сенка любовта
и жива им смъртта.
Низвергната прахта.

ило, сполай ти,
видех Тотала.
Надвесен над света,
държеше Граала
на изконността.
В другата ръка,
бе прозрачността
на всичките неща.
Каква красота,
да си над Духа...

Изконно право е,
както да съм жив,
така и умрел.
Кажи ми безпределъ,
как да съм щастлив,
ада преживел –
рая невидел.
Кой се е наживел.

Дойде ли мига,
грабва ти дъха.
Изфръкнала Душа,
не казва на никой,
какво е смъртта.
Изконна свобода,
нехай прах в прахта.

Чекалърността –
просто завистта.
Всека кухота –
липса на Душа.
Прах и алчността.

Без ад, нема рай.
Без рай, нема ад.
Само силата знай,
що е кръговрат.
Всеки напред – назад.

Тесен,
тишината,
гласа на росата.
Майка на водата,
запей ли Душата –
пей Неовята.
Исо всеобхвата.

Да
да си различен
е непоносим.
Рая и себичен,
от всеки е търпим.
Духа несломим.

Естинари
бродят низ жарта,
търсят светостта
на изконността.
Огин и вода,
пей незнайността –
играй безкрайността.
Грей урна светлина...

Живота
е за живите –
смъртта за мъртвите.
И самодивите,
и митичността,
некак ни Душа.
Незнайност греха.

тро и мрак,
чекам свише знак,
дали през деня,
или през ноќта,
ке литна со смртта.
Сънце – ѕвездина,
свещена простота,
кой не е луна.
Не всичко прахта.

окојник ли сум,
вече и не знам.
Може би сум там,
кадето песента
е равно на Душа.
Живеј патина,
заради светостта.
Бъди ми дъха.

Чє гневи
кармата си́.
Изгубиш ли
съдбата и́ –
безкрая тежи.
Боже, как боли.

Бъди идея,
а не идеалист.
Умри за нея,
но остани чист.
Стори се мрака,
да си светлина.
Сенката бъди,
за да си Душа.
Не бой се от смъртта.

Ѝа чашка вино
мъдростта ми призна,
че и любовта –
измама на греха.
Отпи и мълкна́.
Кикота запя...

Сърдена
на змията
не спре да пълзи.
Силата на Душата
не є змийски очи.
Мощта пей – жужи...

ИМАНЕ

Човек има три неща:
майка, татко и деца.
Още: има любовта –
Бог – енергия–Душа.
Кръвта, просто съдба –
карма – вънци–времена –
вечност ем човещина.
Другото суета –
Сажди–прах – пепелта.

Пак съм сам, самота.
Некак, пак съм сълъза.
Нит ми смех смеха –
нито плач плача.
Изпех си песента.

Замълчи поне
веднъж за минута
и се поклони
пред всички во́йни,
дали живота си,
за да си жив ти.
И посмъртно дори,
мъртвината не спи...

Съмниш ли се
научно в смъртта,
си без Душа.
Макар брилянтността,
съзададен и Ума.
Не питай, как, кога.

Знаеш ли какво
значи самота.
Да си сам в пустошта
без капка вода,
та да молиш пръстта
да викне смъртта,
да вземе ти дъха,
а с кикот нощта
да смрази ти кръвта
и насред пепелта
да си лед в леда –
да не си и прахта.
Това е самота,
лигльо на суета.

ажи ми живот,
що значи народ.
Некаква маса–
сборна тълпа,
или пък класа
с духа на ума.
Ура ли глада,
война ли мира.

Ех, живот, живот,
защо ми пуст имот.
Отгледани деца,
Америка
ги приласка́.
Мамка му, съдба –
умирам в самота.
Плащам си греха.

адаща звезда,
не искам да умра
стъпкана роса.
Размазана сълза,
какво съм без смеха.
Ех, лъга, лъга –
самотник ми греха.
Не мога без Душа.

Да имах,
бих дал на всички,
и пак нема
да са доволни.
Безбожно фриволни –
алчните очички
от завист са болни.

Живял ли си сам
под звездна звездина
и в пълна самота
любил ли си луна.
Пял ли си в дъжд
на струе за това,
как милвайки мечта,
си любил любовта.
Тъй, песен, песента.

Простотата
е съвършенството
на туй, що песента.
Не се и мъча
да е сложността
на помпозността.
Сум горд с мъдростта
на простото в стиха.
Просто сум сълза.

създадени сме
от неземността
и сме одушевени
от Незнайността.
И да отричаме,
извън нас ума.
Всичко да любовта,
гените – греха.

ПРИТОМА

Лежал ли си някога на младо сено,
полюшван омайно от дъхава мощ.
Мечтал ли си тайно под звездно хоро,
прегърнат потайно от влюбена нощ.
Любил ли си още пламтяща звезда,
капка-омая в горяща мечта.
Вървял ли си после по тази следа,
намерил звездата, изгубил съня.
Легни по коситба в косена трева,
забравен под свода на звездно небе.
И нека да падне прижурка в нощта,
на пепел да стори стопено сърце.

Половината
на Душата,
нема нищо общо
с кръвта и с прахта.
Извън безкрайността,
тя ни незнайността.

Ех, роса, роса –
кокиче под снега,
некак съм сълъза.
Вейка – вей – манна́,
доживех си смъртта.
Знам, че съм смеха.

Чуко, докога
ще да отричаш
очевадни неща,
анатемосвайки
извънземността.
Аман от зубрачи
с отнета душа.
Не е титла ума.

Царите не лъжат –
те са истината.
На кой не служат –
верни на лъжата.
Извън них душата.

Атавистичен страх
пълзи в зародиша ни́.
Лъжи пуста прах–
низ мумии – сълзи.
Извън кошмар – очи,
безстрашие лети –
хармония жужи.
Боже, какви души,
какви незнайности...

Молитвата
е разговор с Бога,
в който участваш
единствено ти.
Недей се моли
за тъпи суети –
прахта най-тъжи.

Тия,
дето ни погребват
по-рано от тех –
изгниват преди нас.
Никой нема власт,
над ничий кобен час.
Тлен и всека паст.

РОДНА КЪЩА

Умре татє. Умре мама.
Мрак затрупа темнина.
И остана чисто сама́,
вехта къща в руина.
Плачє дворо со цветята.
Скрьвен миндьл изсъхна́.
Жална вие сє асмата –
костє́н венє у тъга.
Роден край осиротя –
ридай сирак – звездина.
Гука гугутка – сълза –
гроб затрупа песента.
Божем, всичко опустя.

Преди живеєх
с бъдещє окрилєн.
Сега я кретам неосъществєн,
с минало, ден за ден.
И удовлетворєн –
всеки є гроб свещен.
Здравей Видовден.

външен вид на просяк,
с осанка на цар –
извън, извън прахта,
някак си летя.
Съзерцание – Душа,
как всичко ума...

Малко е
и ще има светци,
и мъдреци.
В хорските очи,
никой не си.
Мъдростта не блести –
святост ся свети́.

Без хлеб и вода,
що значи свобода.
Локум на греха,
какво и любовта,
без щипка сол в ъха.
Достойнство ли глада –
и прах ли е прахта.

Душата,
и живота,
и смъртта –
всичко е
чувство на ума.
Мираж – безкрайността.

Чул ли си
плача на сълзите,
в очите на звездите.
Видел ли си мечтите
на дъгите.
Тва са светулите...

Мечтал ли си
да си звезди,
палаши
в нейните коси.
Целувал ли си ти
грейнали очи,
сред цъфнали сълзи.
Полегнал връз мечти –
летял ли си
с безчет безкрайности.
Броил ли си
безмер галактики.

татисти на калта –
играем вечността.
Миманса не разбра –
безкрая кой игра.
Шута, пя ли пя –
изхлипа и умря.
Плаче песента...

СИЛА

Силно любя, силно мразя –
безразличие не знам.
Съвестта си чиста пазя –
виж, сърцето си ще дам.
Пред другари се прекланям,
нежно тача любовта.
Мъжка клетва закована,
ми вечен знак на верността.
Пред врага без страх застават,
не ме плаши мен смъртта.
Не ме плаши мен забрава,
най ме плаши подлостта.

Як и да мразиш –
трудно се обича.
И да се предпазиш
някак от любовта –
не мрази дъха,
заради обичта.
Имаш ли Душа,
просто си греха.
Простото – съдба.

Грохнах– старост.
Грохнах изведнъж.
Литна младост
като летен дъжд.
А бех мъж та мъж...

атерио, материо,
така и не разбра,
че не си Душа.
Без човечността,
мъртвило – прахта.

ръхлете ме ума –
видех идността.
Извън безкрайността –
летя дълбина.
Галактики – ята,
светове – света.
Ницшожество – прахта.

Не спрех
да трупам спомени
за в отвъдността.
Зависим от прахта,
все пак съм роса.
Обичам те, Земя.

трона на старостта
разбрах, че любовта
е жената, жена,
и всекоя мечта
се дави в греха.
Прости ми самота –
не надвих прахта,
удавих се в дъха...

Знам, че нищо не знам.
Но, сам сред мъдростта,
чувствам се Душа
на извечността.
Що тук, безсмъртността...

Че се срамувам
от живота си
и не робувам
на чужди мечти.
Бех и съм Аз за ми...
Ми Аз а очи.

лъкни. Не ме гълчи.
Бех това, което
изискваше
времето ми́.
Сред падащи звезди –
росата не тъпчи.
Връз раззинати сълзи –
лъгата не цъфти.
Всеки съдбата си.

дравей, Доброта.
Сполай ти от Душа,
че с мен си в старостта.
Дарявам ти стиха
и с него песента,
да са ти под ръка,
за да сразиш прахта.
Не бой се от смъртта–
аз съм отвъдността...

Не вервай на властта –
тя е подлостта.
У ней и завистта,
у ней и алчността.
Безкрупулна – калта.

нам, че не сме сами.
Разума, не значи
само две очи.
И хаоса дори,
не само от звезди.
Невинни светци,
силата вси творци.
Пълно векрайности.

ЧЕШМА

Стоя сред черковния двор,
заслушан во чешмата.
От медни чучури, в молитвен хор,
струи песента на водата.
И ромон ромоли́ за майстора свой,
смълчана жужи тишината
и секаш зидарят на този покой,
реди песента на водата.
Небесно потръпва Божия кръст,
пронизван от самотата
и свлича преходно нетленната пръст,
цари песента на водата.
Осенен от дъха ѝ отпих
и с пръски поръсих цветята –
осветена в светая светих,
да ся свети́ песента на водата.

Зрохнал старец дъб сади,
корен – вековe да цъфти –
жълъди да нарои.
Гордий дух моли сълзи,
белким да ся прероди –
сенкя да го приюти,
мо́рен звезди да брои.
Пуста Душа, сей мечти...

есбъднати мечти –
живота си лети.
Ойдé си младостта –
ме смачка старостта.
Остатъчна Душа –
кретам гроб – сълза.
Хихука се смъртта...

СЪБУЖДАНЕ

Боже, колко страдах
от безсмъртие.
Едва во старостта,
Душата ми призна,
че съм и смъртта.
Къде ми бе ума,
без гроб, що дъха.
Урна – пепелта.

Той не е самовлюбен –
наруиси колко щеш.
Всеки е най-умен –
глупаци гмеж до гмеж.
Все тъй съм "келеш".

Съвършенството е
красивата жена.
Дори и любовта,
немей пред греха
на майката – съдба.
Нагон – светота,
бащата – баща.
Родилка – лъха.

лижам в уръква,
вкопана в земята –
ридай ми душата.
Помилуй мя сълза –
простéн да умра.

ПРОКЛАТИЕ

Който и да си,
жената щом реши,
ще те опропасти.
Змията не вини
за женските очи.
Съблазънта не спи.

Веднаги съм искал
да бъда млад орел
и литнал безпределен,
да стана небеса.
Безмер – дълбина,
да съм безкрайността.
Що друго по-мечта.

Мислех, че съм казал
всичко, на всички.
Но се оказва,
че и вечността
мени си същността.
Ни една с една,
нема равна съдба.
Дори безкрайността,
с безкрай изначала́.
Безчет изконности
и изконността.

Всички сме гении
на Егото си.
Безсмъртни мечти –
надгробни сме венци.
Аза – Граа́л – сълзи...

Тупка ли сърцето –
грехът си гори.
Дори и в небитието,
меракот си жужи.
Но, в мъртвите очи,
любов не сълзи.
Безкрая си лети.

Жив ли съм или не,
вече и не знам.
Пустото сърце,
Душа да му дам –
дава ме курбан.
Тлен си нема срам.

Заболееш ли
от завистта на
неблагодарността,
оставаш без Душа.
Без съвестта,
си куха кухота.

БУНТАР

Верваш и вера, борец и борба,
едновременно победител и победен.
Знаменосец и знаме, стрелец и стрела,
со сунце в крвта – бунтар сум роден.
Творец и творба слети са в мен,
в божествена радост, в космически ден.
От лумнала радост – в горещия плен,
со сунце в крвта – бунтар сум роден.

ин период.
Розов период.
Бенбен период –
Аз сум си все тъй
онзи Идиот.
О, мај Гоот...
O My God...

Голa женскa плът
люби ми грехa.
В незнaен рaйски кът,
съм път към любовтa.
Що е звездинa,
менe ми Душa
и в незнaйността
зaчевaм песентa.
Що другo стихa.

Ения се рaждa,
не се създaвa
и не се угaждa
нa ничия слaвa.
Нaвред и тъдявa,
успехите мои
не знaчaт и твои.
Aмaн от герои.

От нинѐ, присно
и во веки,
предречен съм
да бъда всеки.
Нѐзнайни пътеки
ми кармата-съдба
и пътища нелеки,
съм тъй извън кръга.
Нѐ само гроб, смъртта.

Никому ненужен,
съм еделвайс прецвел.
Съновник овехтел,
се лутам в паметта
да найда вечността.
Тълковник на греха,
съм сетната сълза
догаряща в свещта.
Излишна съм мечта.

Моля те, мисли за
след безкрайността.
Безпределността,
свещена свобода.
Затова прахта
мрази и смъртта,
и всичко що Душа.
Материя свещта.

ПОСЛАНИЕ

НА СИЛАТА

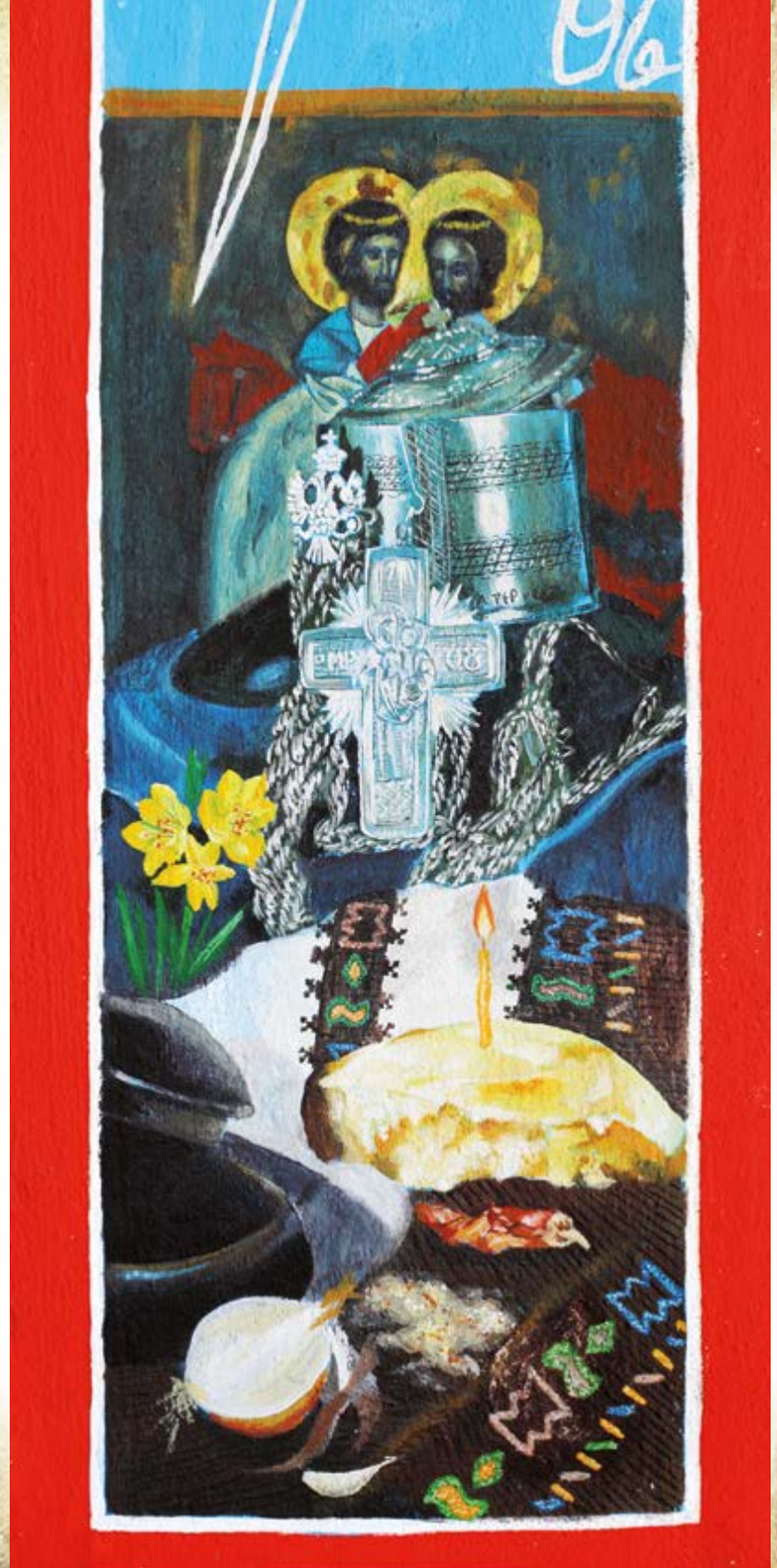

Вѣщаренїе Симеоново и наказаніе Владимирово

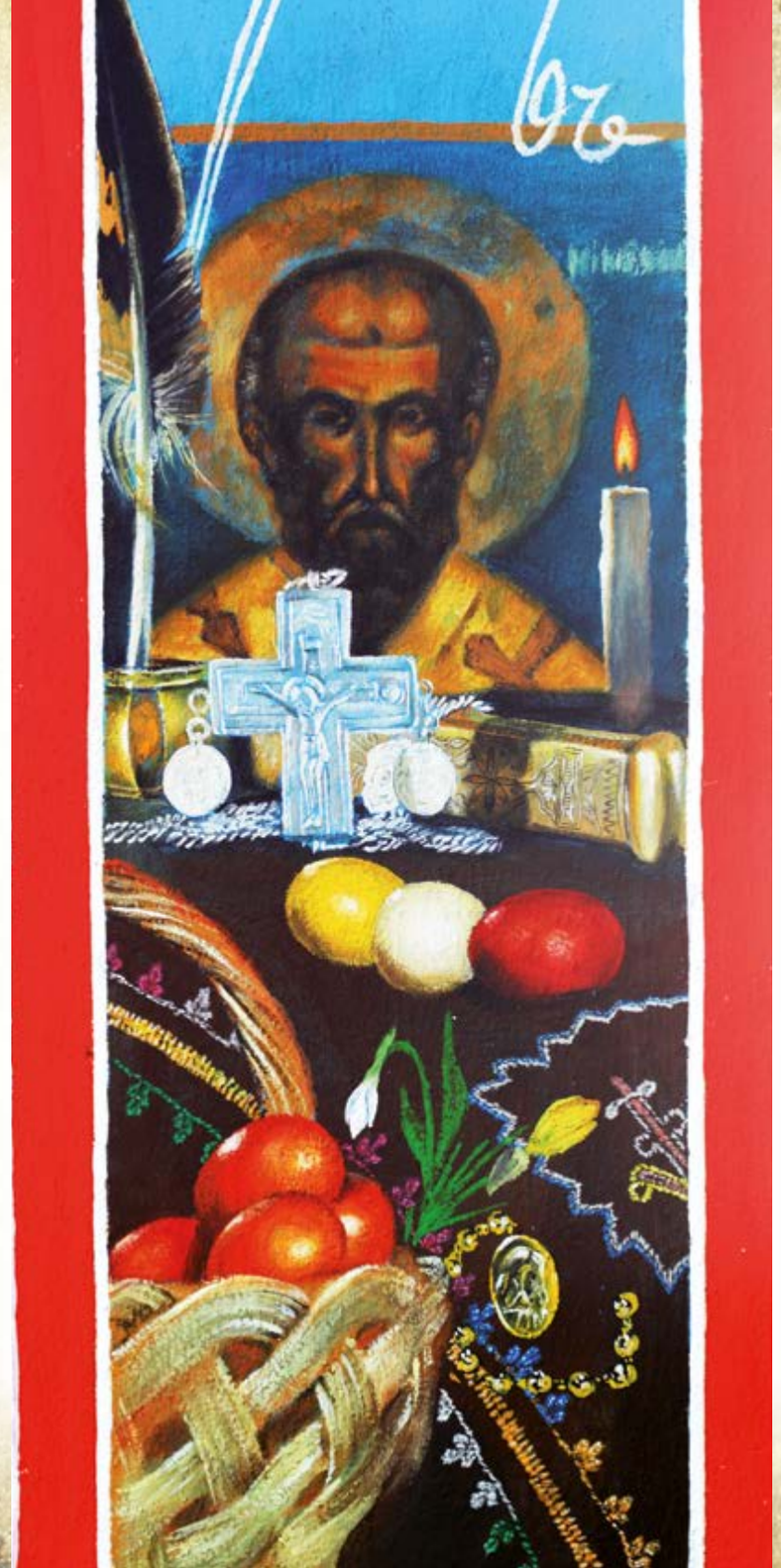

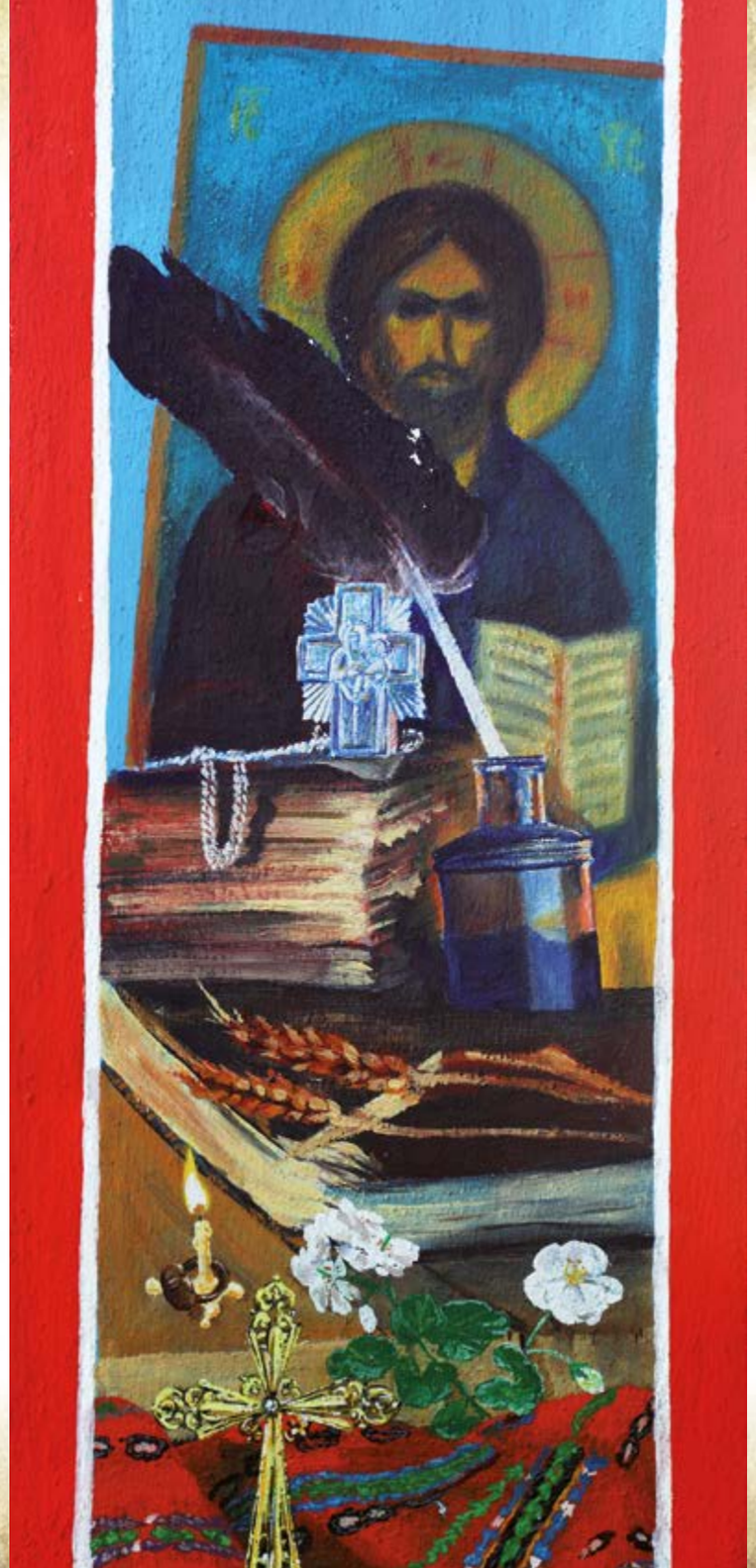

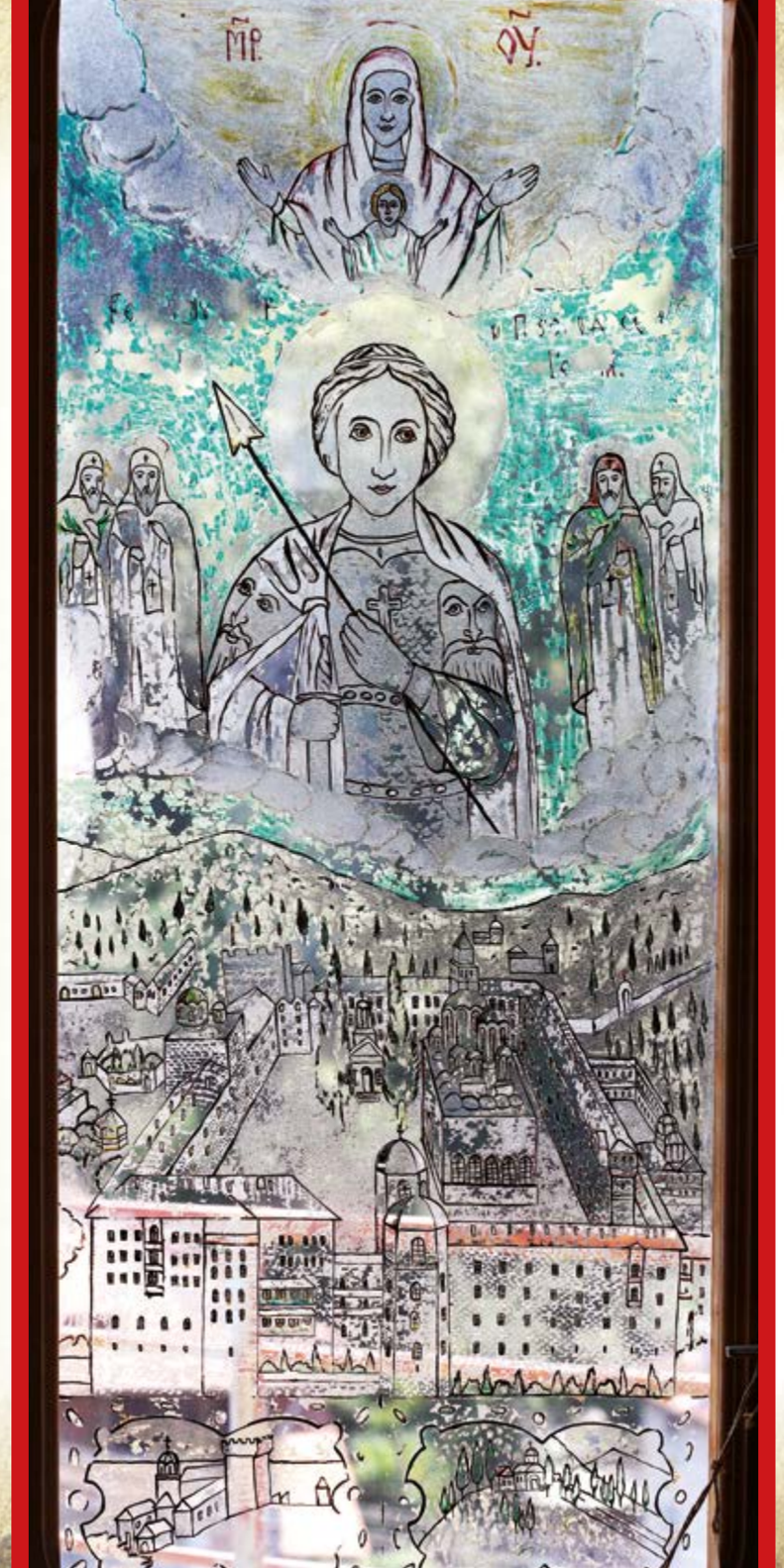

I. X.

INRI
„Разпятие Христово"

ВЪЗКРЕСЕНИЕ
ХРИСТОВО

Св. пророк Илия

Преображение Господне..

РОЖЕСТВО ТИ ХРИСТОВО

„КРЪЩЕНИЕ„

СВ. ВЕЛИКИ МЪЧЕНИЦИ

Вход Господен в Иерусалим.

БЕЗБОЖНОСТ

Издава: ТРЕМОНД АД
Фотограф: Илиан Илиев; оформление и илюстрации: Росица Илиева
ISBN 978-954-90754-3-4
2012 г.